

en Mand, der er ret nøje kendt med grønlandske Forhold, medens jeg ikke antager, at nogen i dette Ting har været i Stand til at gøre sig personlig bekendt dermed. Man maa altsaa følge de Anvisninger, som ere givne paa den nævnte Maade. Ved at gaa disse forskellige Oplysninger igennem, er jeg for mit Vedkommende kommen til det Resultat, at der er meget stærk Føje til at søge en forandret Ordning af Forholdene paa Grønland. Uden at skulle komme ind paa de enkelte Bestemmelser, som nu saa vidtløftigt og klart ere fremsatte af den højtærede Minister, skal jeg dog fremhæve nogle ganske enkelte, som jeg lægger særlig Vægt paa.

Først skal jeg omtale den Bestemmelse, der er truffen om, at den Myndighed, der nu med Hensyn til Bestyrelsen af Grønland er samlet i een Person, nemlig hos den grønlandske Direktør, for Fremtiden vil blive delt mellem to. Det er let forstaaeligt, at af en Mand, som har det hele under sig, kan man ikke forlange eller vente, at han skal have klart Indseende med det hele. Det viser sig ogsaa, naar man gaar Kommissionsbetænkningen igennem, at der ganske sikkert er ret betydelige Brøst med Hensyn til Handelen. Kommissionen er nemlig kommen til det Resultat, at Besejlingsforholdene have været meget for kostbare. Dernæst er der ogsaa anket over den Fordeling, der har fundet Sted af Omkostningerne paa op- og nedgaaende Varer, og efter mit Begreb om Handel er den ogsaa aldeles forkert. Endelig ere de Udgifter og Omkostninger, som den grønlandske Handel har haft her i København, dels ved den grønlandske Handels Plads og dels ved Varernes Oplagring i Pakhusene, der ligge der, meget for store. Desuden ere de Regler, hvorefter Hovedproduktionen, Trannen, bliver solgt i København, saa mærkværdige, at jeg godt kan forstaa, at man der er kommen til ganske anderledes uheldige Resultater, end man vilde være naaet til, naar Handelen havde været underlagt en handelskyndig Mand. Det er altsaa et af de Spørgsmaal, jeg anser for at være af den allerstørste Betydning, og jeg vil meget ønske, at den højtærede Minister, naar han kommer til Lovens Gennemførelse, maa være saa heldig at finde en Mand, som netop paa det Felt er i Stand til at bringe væsentlig forbedrede Forhold. Det er en Sag, som har stor økonomisk Betydning ikke alene for Staten, der driver Forretningerne som Monopol, men ogsaa og ikke mindst for Grønlan-

derne, der jo i dette Øjeblik faa meget for lidt for deres Varer paa Grund af den Maade, hvorpaa Forholdene nu ere ordnede.

Hvad for øvrigt selve Styrelsen af Grønland angaar, har den højtærede Minister givet en saa klar Udvikling, at jeg ikke nærmere skal komme ind paa denne Side af Sagen. Det er jo tænkt saaledes, at de vestlige Kolonier deles i to Dele, hver med sin Inspektør, og at der oprettes Kommuneraad og Landsraad, sammensatte paa den af Ministeren anførte Maade og navnlig paa Grundlag af de Bestemmelser, som findes i Forordningen af 31. Januar 1872. De gaa, som allerede udtalt, ud paa, at Valgretten tilkommer Overhovedet for en Familie, medens Valgbarheden tilkommer navnlig Fangstmændene, de dygtige Folk. Forslaget har desuden faaet en Tilføjelse gaende ud paa, at Ministeren er berettiget til at give Danske, som have opholdt sig 1 Aar i Grønland, Adgang til at blive valgte til Kommuneraadene, dog indenfor et begrænset Antal af $\frac{1}{3}$. — Med Hensyn til Beskatningen og Tilvebringelsen af de Penge, som komme de forskellige Erhverv til gode, maa man betragte Forholdet som en ren Kildebeskatning. Som udtalt giver den grønlandske Handel et Tilskud til disse Kasser af 20 pCt., $\frac{1}{5}$ af Værdien af de Varer, som gaa herved til Landet, og med den forandrede Ordning af Handelsforholdene er det min Overbevisning, at med en saadan Regel vil Tilskuddet, som nu gives, blive forøget i meget betydelig Grad, hvorved der altsaa skaffes Midler, som paa forskellig Maade kunne komme Grønlænderne til Nytte og bidrage til at fremme deres Oplysning og Udvikling, uden at det i og for sig vil komme til at koste Statskassen mere, thi disse Midler fremkomme jo ved en Afkortning over for Erhververne deroppe, og kommer atter det hele til gode. — Staten har indtil nu afholdt Udgifterne til Administrationen og til Kirke-, Skole- og Lægevæsenet, hvad der for de sidstes Vedkommende i 5-Aaret 1901/02—1906/06 har andraget ca. 72,000 Kr.; men paa den anden Side har Staten haft en Indtægt af Kryolitbruddene af lidt over 75,000 Kr., saa at Staten i saa Henseende ikke har haft nogen Udgift. Den grønlandske Koloni har i sin Tid givet et ikke saa lille Overskud til Staten. Jeg tror, at naar Forholdene deroppe blive ordnede, og Grønlænderne faa større Oplysning, tør man paaregne, at Indtægterne ikke alene ikke ville forringes, men endog ville stige meget betydeligt. Der er ingen Tvivl om, at